

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Bariéry z.s.**, IČO: 228 83 525
sídlem Novákových 1359/19, Praha 8

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020, č. j. X

takto:

- I.** Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 3. 2020, č. j. X **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení **3 000 Kč**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, pracoviště pro Prahu a Střední Čechy ze dne 10. 3. 2020, č.j. X (dále jen *napadené rozhodnutí*), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce proti platebnímu výměru Pražské správy sociálního zabezpečení (dále

jen „správní orgán I. stupně“) č. 33/456/19/121 ze dne 17. 12. 2019, č.j. X (dále jen „platební výměr“) a tento platební výměr potvrdila.

2. Platebním výměrem byla žalobci dle § 104c zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v rozhodném znění (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“) na základě výsledků kontroly provedené u žalobce uložena povinnost uhradit podle § 4 až § 9 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti“), dlužné pojistné ve výši 4 072 Kč a podle § 20 téhož zákona penále z tohoto dlužného pojistného vypočtené k datu úhrady dlužného pojistného dne 14. 6. 2019 ve výši 2 294 Kč, celkem tedy 6 366 Kč. K úhradě stanoveného penále byla žalobci stanovena lhůta 15 dnů ode dne doručení platebního výměru.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná uvedla, že při kontrole plnění povinností při odvodu pojistného zaměstnavatele, tj. žalobce, byl v kontrolovaném období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2019 v měsících únor 2016 až červen 2016 a v měsíci listopad 2017 zjištěn rozdíl mezi vykázanou a skutečnou výší pojistného. Kontrolou bylo zjištěno, že zaměstnavatel v měsících únor 2016 až červen 2016 nezahrnul do vyměřovacího základu pro odvod pojistného částku ve výši 2 614 Kč měsíčně. V těchto měsících nesprávně vykázal na přehledu o výši pojistného vyměřovací základ pro odvod pojistného ve výši 21 762 Kč a tomu odpovídající pojistné ve výši 6 856 Kč, ve skutečnosti zúčtoval a měl být vykázán vyměřovací základ pro odvod pojistného ve výši 24 376 Kč, a tomu odpovídající pojistné ve výši 7 680 Kč. Tím, že zaměstnavatel do vyměřovacího základu pro odvod pojistného v měsících únor 2016 až červen 2016 nezahrnul celou zúčtovanou výši vyměřovacího základu, nepostupoval v souladu s § 5 odst. 1 a § 5a zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a dle § 9 odst. 2 téhož zákona vznikl nedoplatek na pojistném v každém měsíci ve výši 824 Kč, tedy celkový nedoplatek na pojistném za měsíce únor 2016 až červen 2016 ve výši 4 120 Kč a tomu odpovídající penále ve výši 2 294 Kč dle § 20 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Dále žalovaná konstatovala, že u zaměstnavatele byl zjištěn rozdíl mezi vykázanou a skutečnou výší pojistného v listopadu 2017, kdy zaměstnavatel vykázal na přehledu o výši pojistného vyměřovací základ pro odvod pojistného ve výši 30 242 Kč a tomu odpovídající pojistné ve výši 9 529 Kč. Ve skutečnosti však zaměstnavatel zúčtoval a měl být vykázán vyměřovací základ pro odvod pojistného ve výši 30 092 Kč, a tomu odpovídající pojistné ve výši 9 481 Kč. Tím vznikl přeplatek na pojistném ve výši 48 Kč. Žalovaná také upozornila na skutečnost, že zaměstnavatel proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole ničeho nenamítal.
4. Odvolací námitku žalobce, že v období, za které mu byl správním orgánem I. stupně vyměřen nedoplatek, fakticky odváděl platby pojistného ve správné výši dle kontrolních zjištění, tj. 7 680 Kč, a nebyly tak splněny ani podmínky pro uložení povinnosti k úhradě penále, vypořádala žalovaná konstatováním, že přeplatky ani nedoplatky na kontu zaměstnavatele nejsou a ani nebyly předmětem kontroly. Výslovně žalovaná uvedla, že: „...*předmětem kontroly je plnění povinností při odvodu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na sociální politiku zaměstnanosti, tj. kontrola správnosti vyměřovacích základů pro odvod pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a tomu odpovídající pojistné. Případné přeplatky a nedoplatky na kontu zaměstnavatele nejsou předmětem kontroly a nezohledňují se při kontrolním zjištění, jehož výsledkem je zjištění přeplatku nebo nedoplatku na pojistném. Vlastní úhrada pojistného a její včasnost ze strany zaměstnavatele není předmětem kontroly.*“.

III. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě podrobně rekapituloval průběh řízení, resp. napadené rozhodnutí, jakož i platební výměr. Zdůraznil, na co upozorňoval již v odvolání proti platebnímu výměru, přičemž toto tvrzení tvoří také těžiště nyní podávané žaloby, totiž že částky pojistného v takové výši, v jaké byly prováděnou kontrolou zjištěny jako správné, byly žalobcem po celou dobu od února

2016 až do června 2016 skutečně hrazeny. Žalobce tedy zasílal na účet žalované pojistné ve správné výši a dluh vůči žalované tak nevznikal. Vzhledem k této skutečnosti a vzhledem ke znění § 20 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti tak nebyly splněny podmínky pro to, aby bylo penále vyměřeno.

IV. Vyjádření žalované k žalobě a replika žalobce

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve rekapitulovala dosavadní procesní vývoj ve věci. Zdůraznila, že v žalobě jsou argumenty, které žalobce opakovaně uváděl již v průběhu řízení. Následně přistoupila pod bodem III./1. vyjádření ke shrnutí skutkového stavu věci, které je však fakticky pouze kopií podstatné části odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž samotné vyjádření žalované k žalobním námitkám, které po tomto shrnutí skutkového stavu následuje, je opět pouze kopií jednotlivých odstavců takřka celého odůvodnění napadeného rozhodnutí. V závěru svého vyjádření, nad rámec výše uvedeného, žalovaná poukázala na skutečnost, že rozdíl ve výši částky pojistného na přehledech o pojistném a skutečnou výši plateb pojistného byl po vyhodnocení konta žalobce ke dni 31. 12. 2016 ve výši 4 115,01 Kč dne 27. 1. 2017 žalobci vrácen na účet. Dále žalovaná poukázala na to, že celé správní řízení proběhlo v souladu s právními předpisy, ze strany správních orgánů v něm nedošlo k žádnému pochybení, a že na závěrech v napadeném rozhodnutí uvedených, jakož i jejich odůvodnění žalovaná trvá. Vzhledem k tomu žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Žalobce následně soudu zaslal stručnou repliku, v níž soud informuje, že využil možnosti požádat o prominutí penále v dané věci dle § 104ch zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, přičemž po podání příslušné žádosti obdržel zamítavé rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že se ze strany žadatele jednalo o subjektivní pochybení. K replice přiložil žalobce také rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 5. 2020, č.j. X, kterým výše uvedené dokládá.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. O věci městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť ani žalobce, ani žalovaná se k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřili. Jejich souhlas byl tedy presumován. Městský soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – veškeré podklady jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č.j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
10. Žaloba byla vystavěna fakticky na jediném žalobním bodu, kterým bylo žalobcovo tvrzení, že nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení penále ve smyslu § 20 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Při posouzení věci vyšel městský soud z následující právní úpravy.
11. Podle § 8 odst. 4 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti je zaměstnavatel povinen sám vypočítat pojistné, které je povinen odvádět.
12. Podle § 9 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti zaměstnavatel odvádí pojistné za jednotlivé kalendářní měsíce. Pojistné za kalendářní měsíc je splatné od prvního do dvacátého dne následujícího kalendářního měsíce. Pojistné se odvádí na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení. Podle druhého

odstavce téhož zákonného ustanovení je zaměstnavatel povinen ve lhůtě stanovené v odstavci 1 předložit příslušné okresní správě sociálního zabezpečení na předepsaném tiskopisu přehled o výši vyměřovacího základu stanoveného podle § 5a a o výši pojistného, které je povinen odvádět, s uvedením čísla účtu, z něhož byla platba pojistného provedena.

13. Podle § 17 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti se přeplatek na pojistném vrací plátcí pojistného nebo jeho právnímu nástupci do pěti let od uplynutí kalendářního roku, v němž vznikl, pokud není jiného splatného závazku vůči okresní správě sociálního zabezpečení nebo České správě sociálního zabezpečení. Je-li takový závazek, použije se přeplatku na pojistném k jeho úhradě. Po úhradě splatných závazků na pojistném lze užít přeplatku na pojistném také k úhradě dluhu v nemocenském nebo důchodovém pojištění.
14. Podle § 20 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebylo-li pojistné zaplacené ve stanovené lhůtě anebo bylo-li zaplacené v nižší částce, než ve které mělo být zaplacené, je plátce pojistného povinen platit penále. Penále činí 0,05 % z dlužné částky za každý kalendářní den, ve kterém některá z těchto skutečností trvala.
15. Z výše uvedeného a z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že u žalobce nastala situace, kdy žalobce jakožto zaměstnavatel sice předkládal řádně a ve stanovených termínech přehled o výši vyměřovacího základu stanoveného podle § 5a a o výši pojistného (dále jen „*přehled*“), jak předpokládá § 9 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, avšak údaje v tomto přehledu neodpovídaly skutečnosti, neboť vyměřovací základ a tedy i pojistné měly být ve skutečnosti vyšší. Navzdory této chybě v přehledu však žalobce po celou dobu, která je mu správním orgánem I. stupně vytýkána, tj. od února do června 2016, zasílal na účet správního orgánu I. stupně pojistné ve správné výši odpovídající vyměřovacímu základu 24 376 Kč, tedy ve výši 7 680 Kč. Bylo tedy uhrazeno pojistné odpovídající nikoli chybnému přehledu, nýbrž ve výši fakticky správné vzhledem ke skutečné výši vyměřovacího základu, jak byl zjištěn v rámci kontroly prováděné u žalobce. Tuto skutečnost dokládá také výpis z účtu žalobce vedeného u družstva Artesa, spořitelni družstvo, z něž je patrná úhrada částek ve výši 7 680 Kč na účet správního orgánu I. stupně ve dnech 18. 2. 2016, 18. 3. 2016, 20. 4. 2016, 19. 5. 2016, 20. 6. 2016 a 20. 7. 2016.
16. Nesprávné údaje v přehledu, které neodpovídaly skutečnosti, byly důsledkem chyby, která dokládá také e-mailová komunikace žalobce se zaměstnankyní správního orgánu I. stupně ze dne 13. 6. 2019. V této e-mailové zprávě žalobce objasnil, jak k uvedení chybného vyměřovacího základu došlo, přičemž je z jeho zprávy zjevné, že se jednalo o chybu administrativního charakteru. V citovaném e-mailu žalobce výslovně uvádí: „*Při podávání měsíčního přehledu za únor jsem se přehlédl a místo správného lednového přehledu do elektronického tiskopisu načel předchozí prosincový, který ovšem vycházel z nižších dat. U přehledu za březen jsem zase načel únorový přehled a tak došlo k sérii chybných přehledů.*“
17. Dále bylo ze správního spisu, a to konkrétně z postoupení odvolání proti platebnímu výměru č. 33/456/19/121 ze dne 22. 1. 2020 (dále jen „*přípis k postoupení odvolání*“), zjištěno, že rozdíl mezi pojistným uvedeným žalobcem v přehledu a pojistným fakticky zasílaným na účet správního orgánu I. stupně, vyhodnotil správní orgán I. stupně jako přeplatek ve výši 4 120 Kč. Po drobných úpravách spočívajících ve stržení penále ve výši 6,99 Kč za opožděné úhrady pojistného v jiných měsících a naopak přičtení přeplatku 2 Kč vzniklého v lednu 2016, zaslal částku 4 115,01 Kč dne 27. 1. 2017 žalobci na jeho účet.
18. Bezprostředně poté, co byly v rámci kontroly u žalobce zjištěny nedostatky v přehledu, tj. hned 13. 6. 2019, žalobce na účet správního orgánu I. stupně zaslal částku odpovídající výši nedoplatku zjištěného z přehledu, resp. částku ve výši 4 125 Kč. Tuto skutečnost dokládá výpis z účtu žalobce vedeného u společnosti mBank S. A. Poté ještě jednou tutéž částku zaslal žalobce na účet

správního orgánu I. stupně dne 2. 7. 2019, jak dokládá výpis z jeho účtu vedeného u družstva Artesa, spořitelní družstvo.

19. Argument, že ačkoliv byl v přehledu uveden nižší vyměřovací základ a z něj vycházející nižší pojistné, přesto bylo správnímu orgánu I. stupně odváděno pojistné ve správné výši, uváděl žalobce již ve svém vyjádření k podkladům řízení ze dne 16. 12. 2019. Tento argument však správní orgán I. stupně v odůvodnění platebního výměru nijak nereflektoval. Žalobce tedy užil obdobné argumentace v odvolacím řízení před žalovaným, který se s ním vypořádal poněkud protichůdným tvrzením, že *„případné přeplatky a nedoplatky na kontu zaměstnavatele nejsou předmětem kontroly a nezohledňují se při kontrolním zjištění, jehož výsledkem je zjištění přeplatku nebo nedoplatku na pojistném.“*
20. Po uvážení platné a účinné právní úpravy dospěl městský soud k následujícímu závěru. Vzhledem k tomu, že § 20 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podmiňuje uložení penále skutečností, že pojistné nebylo zapláceno ve stanovené lhůtě anebo zapláceno bylo, avšak v nižší částce, než ve které mělo být zapláceno, je třeba dát za pravdu žalobci, že zákonné předpoklady pro uložení sankčního opatření, kterým penále bezpochyby je, nebyly naplněny. Z výše uvedeného popisu vývoje skutkového stavu je zřejmé, že žalobcem bylo pojistné po celou dobu včas ve stanovených lhůtách odváděno ve správné výši, tj. ve výši, kterou jako správnou po kontrole aproboval správní orgán I. stupně. Situace, kdy u konta žalobce vznikl také nedoplatek faktický, nikoliv pouze virtuální, založený na chybných údajích v přehledu, byla až důsledkem vrácení domnělého přeplatku žalobci ze strany správního orgánu I. stupně. Za dané situace tak lze s trochou nadsázky říci, že přeplatek nebyl přeplatkem, neboť žalobce fakticky včas odvedl pojistné ve správné výši a naopak zjištěný nedoplatek, který vznikl vrácením této správné platby správním orgánem I. stupně, nebyl nedoplatkem.
21. Městský soud zastává názor, že uložení povinnosti k úhradě penále je prostředkem sankčním, jehož smyslem je postih plátce s nízkou platební morálkou. Takovým plátcem však žalobce zjevně není. Povinnost platit penále vzniká ex lege jako sankce za neplnění povinnosti v platebních vztazích. Ze všeho výše uvedeného je zřejmé, že žalobce si své povinnosti stran platebních vztahů plnil řádně. Povinnosti, jejichž plnění nedostál zcela, pak byly povinnosti spíše evidenčního charakteru, byť měly návaznost na výši odvodu pojistného a výrazně přispěly k nepřehledné situaci při stanovování přeplatku a nedoplatku. Jiná situace by ale samozřejmě byla tehdy, pokud žalobce v přehledu uvedl nižší vyměřovací základ, na jeho podkladě vypočítal nižší pojistné, a toto pojistné pak také odváděl správnímu orgánu I. stupně. V takovém případě by samozřejmě postih plátce na místě byl, avšak k takovéto situaci v této věci nedošlo.
22. Co se týče způsobu vypořádání odvolací námitky žalobce žalovaným spočívající v konstatování, že přeplatky a nedoplatky nejsou předmětem kontroly a při zjištění, jehož výsledkem má být zjištění přeplatku nebo nedoplatku se nezohledňují, je třeba uvést, že toto tvrzení žalovaného je vnitřně rozporné a nesrozumitelné. Lze se pouze domnívat, že žalovaný chtěl tímto tvrzením vyjádřit, že předmětem kontroly nebyla vlastní úhrada pojistného a včasnost této úhrady, jak se uvádí v protokolu o kontrole č. 456/19/121 ze dne 8. 11. 2019 provedené u žalobce. Je tedy zřejmé, že předmětem kontroly byla žalobcova administrace přehledů a vedení příslušné dokumentace, přičemž zjištění získaná z této kontroly měla být dále podkladem pro další postup správního orgánu týkající se existence případných přeplatků či nedoplatků. Rozhodně však není možné tvrdit, že pro účely zjištění existence přeplatků či nedoplatků lze výsledky kontroly a skutečný stav konta zaměstnavatele vnímat izolovaně. V případě, že by takto správní orgány postupovaly, pravděpodobně by docházelo k obdobně paradoxním situacím jako v tomto případě, kdy vedle sebe dle zjištění správního orgánu I. stupně a následně i žalovaného fakticky existoval přeplatek i nedoplatek zároveň. Uvedenému přístupu odpovídají také závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č.j. 6 Ads 125/2006-59, kde se uvádí: *„Dnem přijetí nesprávné platby, kterou plátce pojistného na sociální zabezpečení uhradil v průběhu kalendářního roku nad rámec stanovených záloh na pojistné na sociální zabezpečení, vzniká tomuto plátcovi přeplatek na*

pojistném ve smyslu § 17 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Pokud následně vznikne tomuto plátcovi nedostatek na zálohách na pojistném, je příslušná správa sociálního zabezpečení povinná použít vzniklý přeplatek na úhradu splatného závažku plátce na zálohách. Pokud výše přeplatku přesahuje celkovou výši splatného závažku na zálohách, nemůže plátcovi pojistného vzniknout povinnost platit penále ze záloh na pojistné.“

23. Ve věci žalobce bylo vedeno řízení ve věcech pojistného upravené v § 104a a násl. zákona organizaci a provádění sociálního zabezpečení, neboť se rozhodovalo o sporném případě, kam spadá i rozhodování o povinnosti uhradit nedoplatek pojistného. V tomto sporném případě nepochybně mohl správní orgán I. stupně rozhodnout na základě výsledku kontroly správnosti odvodu pojistného u zaměstnavatele. Samotné řízení, v němž je rozhodováno formou platebního výměru, bylo však vedeno *ex officio* podle správního řádu, a to jak pokud jde o postavení a procesní oprávnění účastníka řízení, tak i pokud jde o postavení, oprávnění a povinnosti okresní správy sociálního zabezpečení jako správního orgánu. Vzhledem k tomu, že platební výměr je specifickou formou rozhodnutí ukládajícího povinnost, měl správní orgán I. stupně stejně jako žalovaný povinnost postupovat podle § 50 odst. 3 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) a zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný tedy měli povinnost zabývat se platbami pojistného odváděnými v předmětné době žalobcem, jejich výší a skutečným stavem konta zaměstnavatele, tj. žalobce. Rozhodné skutečnosti o výši faktických odvodů pojistného (tj. stav konta zaměstnavatele), jak již bylo výše uvedeno, přitom k dispozici oběma správním orgánům nepochybně byly. Napadené rozhodnutí je tak výsledkem příliš formalistického postupu správních orgánů zcela odhlížejícího od faktického stavu věci.
24. Lze tedy shrnout, že žalobci od počátku nevznikal a ani nemohl vzniknout nedoplatek, neboť pojistné bylo ve stanovených termínech uhrazováno fakticky ve správné výši. Nebyly tak naplněny zákonné požadavky pro uložení povinnosti k úhradě penále. Nedoplatek, který byl následně ze strany žalobce u správního orgánu I. stupně evidován, vznikl v důsledku mylného vrácení domnělého přeplatku právě ze strany správního orgánu I. stupně.
25. Městský soud tak uzavírá, že vzhledem ke skutkové situaci v projednávané věci byl žalobce postižen uložením povinnosti k úhradě penále ve skutečnosti toliko za administrativní chybu a nepředložení opravného přehledu; na takovou situaci však podmínky, za nichž lze uložit penále, vůbec nedopadají, neboť ty se týkají toliko sankce za neplnění platebních povinností ve včasných lhůtách (srov. § 20 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení).

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Na základě všech shora uvedených skutečností se městský soud ztotožnil se žalobní námitkou uplatněnou žalobcem, žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí pro nezákonnost z důvodu nesprávného právního posouzení věci podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
27. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v této věci (srov. § 78 odst. 7 s. ř. s.). Žalovaný tedy bude vycházet z toho, že žalobce v předmětných obdobích uhradil pojistné včas a fakticky ve správné výši, nebyly proto splněny podmínky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení pro uložení penále za tato období.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud tak uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení představovaných pouze zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč, neboť žalobce nebyl v řízení zastoupen advokátem a další náklady žalobci nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 11. března 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu